

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/106/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623010275
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6623010275.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Ing. Miroslava Mandáka a JUDr. Štefana Juhása, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2024 v trestnej veci obžalovaného A. A. B. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 19.10.2023, sp. zn. 3T/66/2023 takto

rozhodol:

I. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. A. B. v časti výroku o vine z a m i e t a ako neprípustné.

II. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného A. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalým pobytom D., E. F. X

o d s u d z u j e

podľa § 158 Tr. zák., § 56 ods. 1, veta pred čiarkou, ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j), k), l), n) Tr. zák., § 38 ods. 2,3 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300 (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 61 ods. 1,2 Tr. zák., § 36 písm. j), k), l), n) Tr. zák., § 38 ods. 2,3 Tr. zák. na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 1 (jeden) rok.

Vo zvyšnej časti zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. A. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 19. 10. 2022 v čase asi o 11.19 hod. v Lučenci po ceste č. I/75 v km 193,91 na ulici T. G. Masaryka viedol osobné motorové vozidlo značky Mercedes Benz, ev. č. D. XXX G., kde sa plne nevenoval vedeniu vozidla a dostatočne nesledoval situáciu v cestnej premávke, súčasne oneskorene o 1,84 sekundy reagoval na chodkyňu H. I. prechádzajúcu po riadne vyznačenom priechode pre chodcov z jeho pohľadu z pravej strany doľava v dôsledku čoho jej nedal prednosť, túto zachytil ľavou prednou časťou vozidla, následkom čoho došlo k jej pádu na vozovku, pričom táto pri nehode utrpela zranenie a to prasklinu – zlomeninu vonkajšieho členka vľavo bez posunu úlomkov, ktoré si u nej vyžiadalo dobu liečby 40 dní

a takým konaním obvinený porušil ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. c), f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Za to bol obžalovanému podľa § 158 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), k), l) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 800,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu bol pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti riadiť všetky motorové vozidlá vo výmere 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 24.10.2023, ktoré odôvodnil ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 6.12.2023 a to proti výrokom o vine a o treste, ako aj správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa však nestotožnil, nakoľko súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia inštitútu zmieru, ako aj z dôvodu, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z tvrdení, ktoré sú však v rozpore so spisovým materiálom, návrh na skočenie veci zmierom odmietol a zároveň mu uložil neprimeraný trest.

Z písomného odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vzhľadom na to, že učinil vyhlásenie o vine, pominul dôvod vykonať dokazovanie vo vzťahu k spáchaniu skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. V otázke druhu a výmery trestu okresný súd postupoval podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., keď vzhľadom k jeho osobe, jeho postojom k následkom dopravnej nehody a dobrovoľnému odškodneniu poškodených, mu uložil alternatívny peňažný trest majúci za to, že aj takýto druh trestu bude na neho pôsobiť dostatočne represívne a prevýchovne a zároveň bude dostatočne pôsobiť aj generálne na iných. V súlade s návrhom prokurátora mu tak uložil peňažný trest vo výmere 800,- € a trest zákazu činnosti riadiť všetky motorové vozidlá vo výmere 12 mesiacov.

Ďalej uviedol, že na hlavnom pojednávaní sa vysporiadal aj s jeho návrhom, ktorým požadoval skončenie trestného konania schválením zmieru. Mal za to, že z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by sa pokúšal o zmier v prípravnom konaní do procesného štádia preštudovania vyšetrovacieho spisu, pričom až vtedy, t.j. dňa 27. 04. 2023 pred vyšetrovateľom do záznamu uviedol, že vyčíslenú škodu poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni uhradí, a preto žiada o začatie konania o schválení zmieru. Následne po podaní obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Lučenec a vydaní trestného rozkazu proti trestnému rozkazu podal odpor, v ktorom navrhol skončiť vec zmierom a následným zastavením trestného stíhania, ktorý predniesol aj na začiatku hlavného pojednávania dňa 19. 10. 2023. Okresný súd tejto jeho žiadosti nevyhovel a odmietol ju uznesením, ktoré zdôvodnil s poukazom na ust. § 220 ods. 1 Tr. por., ktoré ukladá súdu povinnosť prihliadnúť na povahu a závažnosť spáchaného činu s tým, že trestnej činnosti sa dopustil na mieste, ktoréžadáva zvýšenú opatrnosť pre vodiča, keď k zrážke s chodkyňou došlo na prechode pre chodcov, čo by v prípade schválenia zmieru a zastavenia trestného stíhania nespôsobilo dostatočnú generálnu prevenciu.

Takéto odôvodnenie bolo v rozpore s odôvodnením uznesenia, ktoré bolo vyhlásené na hlavnom pojednávaní. Zo zvukového záznamu vyplýva, že okresný súd odmietol návrh na skončenie veci zmierom, ale z iného dôvodu ako to uviedol a odôvodnil v písomnom vyhotovení rozsudku. Zo zvukového záznamu vyplýva, že podľa konajúceho súdu nepredložil v štádiu po podaní obžaloby písomný zmier schválený s poškodenou H. I. a Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a.s., pričom skutočnosť, že škodu už nahradil, môže byť v prípade uznania viny posudzovaná ako poľahčujúca okolnosť pri ukladaní trestu. Ďalej súd uviedol právny názor, že v štádiu prípravného konania a aj hlavného pojednávania je potrebné predložiť takýto už uzatvorený zmier súdu, pričom v tomto konaní zmier nebol predložený a teda neboli splnené podmienky na schválenie zmieru a zastavenie konania.

Zdôraznil, že aj keď ústne a písomné odôvodnenie rozhodnutia súdu by sa malo zo zásady zhodovať (čo sa však v uvedenom prípade absentuje), ani s jedným z odôvodnení sa nestotožnil. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že osobne žiadal o skončenie veci zmierom už v prípravnom konaní pri výsluchu dňa 19. 04. 2023 z dôvodu, že boli splnené podmienky na uzavretie zmieru s poškodenou H. I., ktorá tiež

so zmiernom súhlasila - vid' zápisnica o výsluchu svedka poškodeného zo dňa 18. 04. 2023. Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. vyjadrila svoj súhlas so zmiernom a zastavením trestného stíhania, v prípade splnenia podmienok, písomným podaním zo dňa 17. 04. 2023, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi dňa 20. 04. 2023, s ktorým sa oboznámil pri preštudovaní spisu dňa 27. 04. 2023. V tomto podaní zdravotná poisťovňa vyčíslila škodu v sume 558,74 €, ktorú bezodkladne uhradil. Následne pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 27. 04. 2023 opätovne navrhol po splnení podmienok na uzavretie zmiernu, aby bola vec skončená uzavretím a schválením zmiernu zhodne so súhlasom poškodeného.

Po podaní obžaloby podaním zo dňa 15. 06. 2023 žiadal o schválenie zmiernu a následne po doručení trestného rozkazu v odpore proti tomuto rozkazu opätovne požiadal súd, aby umožnil skončenie veci zmiernom a vo veci nariadil konanie o zmiernu. Zároveň požiadal o oznámenie čísla bankového účtu okresného súdu, na ktorý by mohol vložiť peňažnú sumu určenú ministerstvu na ochranu a podporu obetí trestných činov podľa osobitného zákona, a po uzavretí zmiernu s poškodenou stranou zmiernu schválil a trestné stíhanie zastavil.

Z vyššie uvedených skutočností je zjavné, že okresný súd procesne postupoval nesprávne, nakoľko vychádzal zo súdom nesprávne posúdených podkladov tvoriacich obsah spisu, resp. nedostatočne naštudovaného spisu, a na základe nesprávneho právneho posúdenia podmienok, za ktorých môže súd aplikovať inštitút skončenia veci zmiernom medzi obžalovaným a poškodeným s následným zastavením trestného stíhania, keďže argumentoval najmä tým, že ani v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom nepredložil zmiernu uzavretú s poškodenou H. I. a Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a.s. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 241 ods. 6 Tr. por., podľa ktorého ak po podaní obžaloby oprávnená osoba ponúkla skončenie veci zmiernom alebo z obsahu spisu takáto možnosť vyplýva, môže samosudca nariadiť konanie o zmiernu, schváliť zmiernu a zastaviť trestné stíhanie; pritom postupuje podľa ust. § 220 až 227. Z uvedeného vyplýva, že podmienkou na skončenie veci zmiernom nie je predloženie samotného zmiernu medzi obvineným a poškodeným, ako to tvrdil súd, ale podmienkou po podaní obžaloby je, ak oprávnená osoba napr. obvinený ponúkne skončenie veci zmiernom, alebo ak takáto možnosť vyplýva z obsahu spisu.

Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia otázky ukončenia veci zmiernom zo strany okresného súdu, tento priamo na základe svojich tvrdení, ktoré sú v rozpore so spisovým materiálom a na základe svojho procesného postupu zmaril, túto možnosť na ukončenie veci touto formou (zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania jednoznačne vyplýva dôvod, pre ktorý súd tento návrh odmietol, aj keď si bol vedomý, že na schválenie tohto inštitútu nemá právny nárok), pričom zo spisu vyplýva, že nielen po podaní obžaloby žiadal o ukončenie tejto veci zmiernom a že sú splnené podmienky na začatie konania o zmiernu v rámci, ktorého by súdny a mediačný úradník za účelom uzavretia zmiernu predvolal strany, sprostredkoval by uzavretie zmiernu a oznámil mu číslo bankového účtu, ako aj sumu, ktorú je potrebné uhradiť. Následne súd mohol takto uzavretú zmiernu schváliť a konanie zastaviť.

Zdôraznil, že okrem neho ako obvineného súhlasili s uzavretím zmiernu obe poškodené strany a keďže ide o nedbanlivostný trestný čin, inštitút zmiernu za týchto okolností mal byť aplikovaný pred uznaním viny a uložením trestu, najmä keď súdy v rámci Slovenskej republiky schválili uzavretú zmiernu aj v prípade úmyselného prečinu, napr. Okresný súd Veľký Krtíš v konaní sp. zn. 101743/2021 pre skutok kvalifikovaný prokurátorom Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Inštitút zmiernu nesprávne právne posúdil aj konajúci prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec, ktorý sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorým odmietol návrh na skončenie veci zmiernom, pričom v záverečnej reči prokurátor zdôraznil, že okrem iného nezložil na účet súdu žiadnu peňažnú sumu (zvukový záznam z hlavného pojednávania 21:31 min). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že k úhrade sumy na účet súdu môže dôjsť až po tom, ako konanie o zmiernu nariadiť buď v prípravnom konaní prokurátor, alebo v súdnom konaní sudca a za účasti probačného a mediačného úradníka v súlade so zákonom č. 550/2003 Z. z. po tom, ako súd oznámi obvinenému číslo účtu, na ktorý má byť peňažná suma zložená.

Namietal, že okresný súd nesprávne právne posúdil aj zásady ukladania trestu, keďže nesprávne posúdil aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák., podľa ktorého poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu. Z vyjadrenia súdu na hlavnom pojednávaní vyplýva (zvukový záznam z hlavného

pojednávania 10:10 min), že aj keď škodu poškodeným uhradil, táto okolnosť môže byť za predpokladu uznania viny vyhodnotená ako poľahčujúca okolnosť. Toto konštatovanie je v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením § 36 Tr. zák., keďže nahradenie škody poškodeným je poľahčujúcou okolnosťou priamo zo zákona a neviaže sa na úvahu súdu tak, ako to sudca uviedol, že môže byť vyhodnotená ako poľahčujúca okolnosť.

Nesprávne právne posúdenie zo strany konajúceho súdu súvisiace s ukladaním trestu zákazu činnosti spočívalo aj v tom, že konštatoval, že takýto trest musel uložiť do výroku (zvukový záznam z hlavného pojednávania 55:40 min). V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na to, že súd nie je povinný, resp. nemusí uložiť trest zákazu činnosti, a to najmä za situácie ako je táto, najmä ak konajúci súd sám zhodnotil, že tento trest bude započítaný v plnom rozsahu od doby zadržania vodičského oprávnenia a v skutočnosti je už vykonaný (dňom hlavného pojednávania uplynul rok od spáchania prečinu) a nie je dôvod ďalšieho odnímania vodičského oprávnenia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3To/48/2021, v odôvodnení ktorého konštatuje: „Z ustanovení Trestného zákona, ani rozsiahlej rozhodovacej praxe všeobecných súdov nevyplýva, že spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví vylučuje uloženie výlučne peňažného trestu (bez trestu zákazu činnosti), ako sankcie za porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom. Naopak, množstvo súdnych rozhodnutí pri ukladaní trestu v prípade ublíženia na zdraví v súvislosti s dopravnou nehodou, ukladá primeraný peňažný trest ako dostatočný na prevýchovu páchatela a ochranu spoločnosti.“

Okresný súd pri vykonávaní dôkazov súvisiacich s ukladaním trestu dospel tiež k nesprávnym zisteniam, keďže na jednej strane zdôraznil dĺžku liečby poškodenej H. I. v trvaní do 40 dní, avšak nezohľadnil závery znaleckého posudku č. 14/2023 vypracovaného F. F. G., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, v ktorom v odpovedi na otázku č. 2 konštatoval, že doba liečby poškodenej, ako aj ťažkosti poškodenej H. I. po dopravnej nehode boli predĺžené v dôsledku opozdenej liečby zranenia poškodenej, pričom je potrebné zdôrazniť to, že po nehode tejto navrhol, že ju odvezie na vyšetrenie do nemocnice, čo ale odmietla a z miesta nehody odišla domov pešo - viď zápisnica o vylúčení svedkyne poškodenej zo dňa 18. 04.2023.

Ku spáchaniu prečinu sa priznal už v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný, svoje konanie oľutoval, prejavil účinnú snahu po náprave a škodu nahradil, zároveň mal za to, že v tomto prípade sú splnené aj ďalšie podmienky na upustenie od potrestania podľa ust. § 40 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ako aj na podmiennečné zastavenie trestného stíhania podľa ust. § 216 ods. 1 Tr. zák. Súd prvého stupňa však na tieto skutočnosti neprihliadol, nezobral do úvahy ani na vôľu poškodených ukončiť trestné konanie zmierom, teda bez uznania viny a uloženia trestu, taktiež neakceptoval návrh jeho obhajcu na upustenie od potrestania a nekriticky sa plne stotožnil s návrhom prokurátora.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Lučenec a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo aby vo veci sám rozhodol tak, že jeho trestné stíhanie podmiennečne zastaví alebo upustí od jeho potrestania.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa vykonalo v neprítomnosti obidvoch poškodených, prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za zákonný a správny v celom rozsahu. Poukázal na spôsobený následok, keď sa dĺžka liečby poškodenej blížila k dolnej hranici, ktorú už možno považovať za ťažkú ujmu na zdraví, a preto navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridŕžoval dôvodov uvedených v písomne odôvodnenom odvolaní. Zdôraznil, že z hľadiska procesného postupu v určitých častiach okresný súd konal inak, čo vyplýva zo zvukového záznamu, oproti tomu ako je uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, a to čiastočne platilo aj pre odôvodnenie napadnutého rozsudku. Mal za to, prihliadajúc na všetky okolnosti vyznievajúce v prospech obžalovaného, ako aj na jeho pomery, a to vedenie riadneho života a podobne, že uloženie trestu obžalovanému nebolo dôvodné. Dôležitým bol aj jeho prístup k obidvom poškodeným, ktorým dobrovoľne nahradil škodu v plnom rozsahu. Za takéhoto stavu navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a sám rozhodol tak, že bez uznania viny a uloženia trestu skončí trestné stíhanie zmierom, alternatívne ho podmiennečne zastaví, prípadne upustí od potrestania obžalovaného, ak by nedošlo k zrušeniu v časti vo výroku o vine. Eventuálne žiadal, aby bola po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa pripojil sa k návrhu svojho obhajcu, poukázal na to, že dobu predĺženia liečby, ktorá by inak trvala len 28 dní, spôsobila svojím prístupom samotná poškodená, ktorú chcel odvieť na ošetrovanie do nemocnice, keďže sa vyjadrila, že sa jej nič nestalo a jeho pomoc odmietla. Dal do pozornosti, že od počiatku svojej právnickej praxe advokáta, ktorú vykonáva skoro už 41 rokov, nikdy nemal žiadne disciplinárne problémy, naopak snažil sa konať čestne a aj tak žiť. Vodičský preukaz má už 42 rokov a v podstate bez žiadnych záznamov, hoci často riešil zložité kauzy, ktoré si vyžadovali časté cestovanie aj na väčšie vzdialenosti.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného zistil, že bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné len čiastočne. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Vo vzťahu k výroku o vine nemal prieskumnú povinnosť, nakoľko proti tomuto výroku nebolo odvolanie prípustné. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výroku o treste, čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne, nakoľko došlo k zmierneniu výmery jedného z uložených druhov trestov, hoci v konečnom dôsledku odvolací súd nerozhodol ani jedným zo spôsobov navrhnutých odvolateľom.

Pokiaľ ide o otázku viny obžalovaného, odvolací súd konštatuje, že tento na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 10. 2023 po prednesení obžaloby prokurátorom urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že sa cíti byť vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne kladne odpovedal na všetky otázky samosudcu podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Okresný súd uznesením prijal vyhlásenie obžalovaného a nevykonával dokazovanie v rozsahu jeho priznania, t.j. v celom rozsahu vo vzťahu ku skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Obžalovaný vykonával vyhlásenie vo vzťahu k podanej obžalobe, teda nielen k samotnému skutku, ale aj k jeho právnej kvalifikácii. Po prijatí takéhoto vyhlásenia už ním bol prvostupňový súd viazaný, a keďže následne rozhodol rozsudkom, ktorý z tohto dôvodu v tejto časti už nadobudol právoplatnosť, výrok o vine už nemohol preskúmať ani odvolací súd a preto zamietol odvolanie obžalovaného v tejto časti ako neprípustné.

Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c), ods. 4 Tr. por., pričom táto nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom je výslovne upravená v ust. § 257 ods. 5 Tr. por. Odpoveďou na otázky uvedené v ust. § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. vyjadruje obžalovaný svoju vôľu prijať vinu za skutok, zistený výrokom obžaloby a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad, rovnako ako pri dohode o vine a treste. Ak súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. toto vyhlásenie obžalovaného prijme, nemá už procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku určenej obžalobou. Inak by boli otázky pokladané obžalovanému podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. nezmyselné a bez právnej relevancie. To platí aj o preskúmaní výroku o vine rozsudku, vyhláseného na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného, v odvolacom konaní. Je to právne dané nevykonaním dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. a analogickým použitím ust. § 334 ods. 4 Tr. por. (rozsudok NS SR zo dňa 07.02.2012, sp.zn. 2To/5/2011). Je pritom potrebné mať na zreteli ust. § 257 ods. 8 Tr. por., podľa obsahu ktorého, ak súd rozhodol, že vyhlásenie podľa ods. 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevylučuje možnosť vylúčeného obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný bol okrem iného riadne poučený, že jeho súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Za takéhoto právneho stavu v tomto procesnom štádiu už teda vôbec neprichádzalo do úvahy skončenie tejto trestnej veci podmieneným zastavením trestného stíhania, a ani zmierom a zastavením trestného stíhania, ktorým by muselo predchádzať zrušenie výroku o vine, ako sa toho domáhal odvolateľ, a to ani ak by eventuálne na takýto procesný postup boli inak splnené všetky zákonné podmienky.

Nad rámec uvedeného krajský súd poznamenáva, že na ani jedno z takýchto rozhodnutí by nemal obžalovaný právny nárok, ide totiž len o zákonnú možnosť, ktorej použitie v konečnom dôsledku záleží

na úvahe príslušného orgánu, či už prokurátora v prípravnom konaní alebo následne konajúceho súdu. V tomto smere okresný súd na hlavnom pojednávaní ani nemal rozhodovať o uvedenom návrhu obžalovaného samostatným uznesením, teda ani analógiou podľa § 272 ods. 3 Tr. por., ktorý navyše vôbec s takýmto postupom nesúvisí, nakoľko to, či návrh obžalovaného akceptoval alebo nie, by jednoznačne vyplynulo z jeho rozhodnutia vo veci samej, avšak toto pochybenie nemalo žiadny vplyv na zákonnosť jeho celkového procesného postupu v tejto trestnej veci.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky procesného charakteru, tak ako sú konkrétne uvedené v odôvodnení podaného odvolania, odvolací súd poznamenáva, že vo vzťahu k preskúmanému výroku o treste nezistil také podstatné chyby konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by následne odôvodňovali postup podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por., t.j. zrušenie napadnutého rozsudku z tohto dôvodu. Na tom nič nemení ani dôvodná argumentácia obžalovaného, že nemusel vopred predložiť konajúcemu súdu písomne uzavretý zmluvný, stačil totiž len jeho návrh na takýto procesný postup, pričom v prípade jeho akceptácie by mal postupovať konajúci súd sám podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. To platí aj ohľadne čiastočného rozšírenia dôvodov uvedených okresným súdom v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku oproti dôvodom uvedeným na hlavnom pojednávaní po jeho vyhlásení.

Pri úvahách o určení druhu trestu a jeho výmery dospel krajský súd čiastočne k inému záveru ako okresný súd, nakoľko napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a súčasne výmery uloženého peňažného trestu, ako aj náhradného trestu odňatia slobody boli celkovo neprimerane prísne. Keďže odvolanie obžalovaného preto považoval za čiastočne dôvodné, rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. zrušil v celom výroku o treste a následne o ňom rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom tak, ako je uvedené vo výroku II.

V rámci odvolacieho konania bola venovaná pozornosť aj ďalšej časti odvolacích námietok obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol u neho k upusteniu od potrestania podľa § 40 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ako sa toho domáhal, avšak na základe podaného odvolania krajský súd zmiernil obžalovanému jednak výmeru peňažného trestu a taktiež aj výmeru náhradného trestu odňatia slobody. Mal za to, že už okresný súd správne u obžalovaného zistil 3 poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), k), l) Tr. zák., t.j., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu a súčasne sa k trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval. Zároveň správne u neho nevzhladol žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. Tr. zák. Obžalovanému však prináležala aj ďalšia poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., t.j., že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, keďže už svojou výpoveďou z prípravného konania prispel k objasneniu trestného činu kladeného mu za vinu.

Keďže poľahčujúce okolnosti prevažovali nad priťažujúcimi v pomere 4 : 0, došlo podľa § 38 ods. 3, 8 Tr. zák. k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3-inu, a preto bolo možné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody až na 8 mesiacov. Pri ostatných druhoch trestov prichádzajúcich do úvahy bolo možné obžalovanému uložiť, po znížení ich horných hraníc o 1/3-inu, peňažný trest vo výmere od 160,- Eur do 221 340,- Eur a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere od 1 roka do 7 rokov. Odvolací súd okrem pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zároveň podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. prihliadol aj na mieru závažnosti poľahčujúcich okolností, ktoré významne vyznievali v prospech obžalovaného. Zároveň konštatuje, že okresný súd pochybil pri ukladaní trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, keď napriek prevahe poľahčujúcich okolností nepoužil § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák., t.j. neznižil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby určenej pre tento druh trestu o 1/3-inu.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR vyplýva, že samotné vyhlásenie viny obžalovaného na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. a jeho následné prijatie súdom samo o sebe síce nie je možné považovať za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., ale len za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., avšak takýto postoj je potrebné vziať v úvahu, keďže neodvolateľne prijme všetky právne účinky uznania viny, dokonca bez toho, aby vopred vedel, aký druh trestu a v akej výmere mu bude následne súdom uložený, a preto možno aplikovať pri ukladaní trestu § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. vzťahujúce sa na konanie o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, t.j. môže mu byť uložený trest odňatia slobody znížený o 1/3-inu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zhrnúť uvedené, v prospech obžalovaného okrem štyroch poľahčujúcich okolností a vyhlásenia viny na hlavnom pojednávaní vyznievalo taktiež to, že prejavil kritický postoj k trestnej činnosti. Obžalovaný dlhodobo vykonáva advokátsku prax, doposiaľ nebol súdom trestaný, pričom sa síce dopustil 6-tich priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, avšak len menej závažným spôsobom. Je

ženatý, má plnoleté deti, vlastní byt a rodinný dom, jeho čistý mesačný príjem predstavuje cca sumu 1 000,- Eur.

Na druhej strane však nemožno však opomenúť, že obžalovaný zachytil osobným motorovým vozidlom poškodenú ako chodkyňu, ktorá prechádzala po riadne vyznačenom priechode pre chodcov, pričom tejto spôsobil zranenia s dobou liečenia 40 dní (táto sa však čiastočne predĺžila v dôsledku jej opozdanej liečby, keďže odmietla ponuku obžalovaného po dopravnej nehode, aby ju odviezol na ošetrovanie do nemocnice a inak by jej dĺžka bola primeraná v trvaní 28 dní).

Za takéhoto stavu, keďže viaceré skutočnosti a okolnosti vyznievajúce v prospech obžalovaného podstatne prevažovali nad skutočnosťami a okolnosťami vyznievajúcimi v jeho neprospech, bolo namieste zníženie výmer peňažného trestu na 300,- Eur, ako aj náhradného trestu odňatia slobody na 1 mesiac, teda ich uloženie pri dolných hraniciach zákonom ustanovených trestných sadzieb. Pokiaľ ide o uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 rok, práve jeho neuloženie by bolo v rozpore s účelom trestu, pretože obžalovaný práve pri výkone tejto činnosti porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, a jeho argumentácia, že po započítaní doby od zadržania vodičského oprávnenia už uplynulo obdobie viac ako 1 rok, pričom fakticky túto činnosť už aj tak nevykonával, však nebolo dostatočným dôvodom na to, aby mu nebol uložený aj takýto druh trestu. Pokiaľ ide o upustenie od potrestania podľa § 40 ods. 1 písm. a) Tr. zák., väčšina tam uvedených podmienok na takýto postup bola síce naplnená, avšak vzhľadom na povahu spáchaného prečinu, vrátane miesta, kde sa skutok stal, by takéto rozhodnutie nebolo dostatočné a to najmä vo vzťahu ku tzv. generálnej prevencii, t.j. takéto rozhodnutie by bolo neprimerane mierne a iných by od páchania takýchto, resp. obdobných trestných činov, ku ktorým dochádza pomerne často, neodrádzalo v dostatočnej miere.

Po komplexnom posúdení vyššie uvedených rozhodujúcich skutočností a okolností dospel krajský súd k záveru, že ním uložené druhy trestov popri sebe, vrátane ich výmery, obsahujú v dostatočnom rozsahu prvok represie, ako aj prvky generálnej a individuálnej prevencie, zároveň postačujú na zabezpečenie dosiahnutia účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a zodpovedajú aj všetkým ďalším zákonným ustanoveniam Trestného zákona, ktoré upravujú zásady pre ukladanie trestov.

Krajský súd, berúc do úvahy pred tým uvedené, vo výroku I., t.j. o výroku o vine podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol odvolanie obžalovaného v tejto časti ako neprípustné a po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku o treste, o odvolaní obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný